

HISTORIE PŘEKLADATELSTVÍ A TLUMOČNICTVÍ

Řecko a Řím

Tlumočníci a překladatelé se stali nezbytnými ve starověkém Římě, který proslul dobýváním cizích území. Zajišťovali totiž komunikaci s obyvateli dobytých provincií. Práci našli i v rámci vlastní správy Římské říše, zatímco se v její západní části používala latina, ve východní části se mluvilo řecky. Bylo také zapotřebí přeložit řecké texty, básně, vědecké i filozofické práce.

Řečtina byla v období starověku všeobecně velice rozšířeným jazykem, následkem úspěšných vojenských tažení řeckého vojevůdce Alexandra Velikého se stala univerzálním dorozumívacím jazykem východního Středomoří.

Další oblastí, z níž pocházejí zmínky o nejstarších tlumočnících, je starověká Mezopotámie, kde se v jednotlivých městských státech hovořilo různými jazyky.

Kupříkladu ve městě Babylon, které se stalo v pozdějším období hlavním městem Babylonie a Novobabylonské říše, bylo zapotřebí překládat veškerá nařízení do několika různých jazyků. Zmínka o tomto městě a jeho známé Babylonské věži sahající až do nebe se objevuje v knize Genesis a je zřejmé, že již tehdy byla neschopnost porozumění vnímána velice negativně.

Přestože byla práce tlumočnicků a překladatelů potřebná, ne vždy byla patřičně a náležitě oceněna a někdy se stávala prací vyloženě nebezpečnou. Častou praxí bylo např. vyřiznutí jazyka tlumočnickům, aby nemohli vyzradit obsah jimi tlumočených jednání.

Ať se však již jednalo o tlumočení a překlady ve starověkém Egyptě, Kartágu, Římě, Řecku či Mezopotámii, v kontextu církevním, diplomatickém či vojenském, vždy měla tato práce svůj historický význam a byla pro lidstvo přínosem.

